

Sådan blev det atter lykkejul i Humleby

Det var en mørk og stormfuld nat. Våde sludklatter væltede ned som en ondskabsfuld hån mod alle dem, der på trods af egen erfaring og historiske kendsgerninger alligevel tillod sig at drømme om en hvid jul.

Rustne havelåger knirkede på hængslerne og skiferplader klaprede så højt på de utætte tage, at de overdøvede den Gori-resistente svamp på dens ubønhørlige vej fra kælder til kvist.

Der var klamt i Humleby den lillejuleaften.

En mand slæbte sig gennem det beskidte søle i Carstengade.

Bag duggede ruder i Beboerhuset kunne han skimte madklubben Farinellis fedtglinsende ansigter ved de bugnende borde, og i hvert andet hus så han forventningsfulde barneansigter bøjet over julestads og konfekt i PH-lampens soft-tone skær.

Hjemme hos ham er der ingen, der glinser af hverken det ene eller det andet.

Han lukkede sig ind i sit iskolde hus. Han måtte vælge mellem en pose kaffe og en dunk petroleum hos købmanden og valgte kaffen. Det fortrød han nu bittert, for da han ville tænde trappelyset, slog det ham, at der var lukket for både lys og gas, så kaffen ville han ingen glæde få af.

Sidst han så sin kone, gik hun hånd i hånd med en assurandør fra Hafnia ned ad Vesterbrogade.

„Når du har sagt A må du vel også sige ssurandør“, havde han råbt efter hende i et anfald af satanisk selvpineri.

For lidt siden den selvsamme Lillejuleaften havde hans datter hujet efter ham fra en af rockernes vinduer på Vester Fælledvej.

Det har hun efter sin mor, havde han snerret ned i sit sjaskvåde halstørklæde, som datteren forresten havde strikket til ham sidste jul.

Men det var værre med sønnen. Hvem kan han mon have det efter?, tænkte han ved sig selv.

Sønnen var flyttet sammen med en af de langhårede politibetjente, der stod ved Sorte Hest i foråret.

Op hans hund havde på det seneste ikke levet op til at være menneskets bedste ven. Slet ikke. Den havde forelsket sig i en galpende sortbroget cockerspaniel fra Lundbyesgade, så nu vidste han ikke, hvor han havde den.

Juleaftensdag vågner han op til et alt for stille hus. Det er dybfryseren, der ikke summer. Det er rigtigt. De har jo lukket for strømmen, gyser manden.

I fryserens indre tør flæskestegen op sammen med sylten og leverpostej og laksen - alt det som familien skulle have spist i julen. Han roder efter smøger i lommen. Der er ingen - kun en seddel, som han ikke tør kigge på. Det kan kun være fyresedlen.

Udenfor falder sneen stille. Spurven sidder stum bag kvist, og den små musvit pikker på ruden. Heldigvis er kvarterets katte nu så fede, at de ikke kan fange fugle. „Jeg er dog ikke helt alene i verden“, tænker den ulykkelige mand. „Måske kan det endnu blive jul, og god mad bør ikke gå til spilde“.

Da juleaften oprinder, er alt parat. Han har dækket til alle. Men ingen kommer og tåreblændet går han ud for dog at finde sin hund.

Han er ved at gå forkert, da han kommer tilbage.

Huset stråler af lys, og på fortovet holder en Harley Davidson og en patruljevogn. Fra stuen kommer lyden af jingle bells, og det første, han ser, er et smukt pyntet juletræ, som roterer på sin fod omgivet af pakker. Hans datters glade øjne stråler imod ham:

„Hej far, Brian og mig er kommet, og han har skaffet det hele billigt.“

Ved siden af Brian står en langhåret pige: „Jeg er din søns kæreste, og han har sagt, at hvis han ikke når frem, så skal vi lukke op for fjernsynet“.

Der lyder trin på trappen: „Er det mon mor“, fremstammer far.

Den overvældende lykke, der er væltet ind over ham, har ikke et øjeblik fået ham til at glemme, at den egentlige juleglæde, det er alligevel den mor har bibragt ham trofast år efter år. Nej, det er ikke mor.

Det er et blåfrossent bud fra hans firma.

Han kommer med to kasser dyr fransk rødvin og et guldrandet „tillykke med forfremmelsen hr. prokurist“.

Han flår trækasserne op for at byde det frysende bud på en lille en.

Mens de står der midt i træstykker og træuld, gjalder det fra døren: „Hvordan er det dog I roder?“

Det er mor. Hun holder triumferende et brev i hånden: „Du kan tro jeg fik skovlen under den skiderik. Her er policen. Nu er vi forsikret fra kælder til kvist. Vi er dækket ind farmand.“

Mens mors åbne arme lukker sig om far, tænder den smukke og takkeligt klædte kvindelige politibetjent for fjernsynet.

Og hvem toner smilende og sejrssikker frem på skærmen?

Sønnen Alfred er midtpunkt i Lykkehulets store julefinale. Bengt Burg og en masse andre klapper som rasende, men så kommer der reklamer, og de slukker for fjernsynet igen uden at vide, hvorfor de allesammen klappede.

En halv time efter lyder der en munter hornfanfare ude på gaden. De når at se Alfred stige ud af en splinterny Toyota Corolla med en stor buket blomster og en gigantisk æske fra Anthon Berg. Og efter ham kommer en af 3 x 34's de store biler læsset med alt, hvad de havde set på hylderne i fjernsynet.

Der var rige gaver til alle.

Da de havde ladet juletræet rotere en times tid, og far med blussende kinder havde nydt både cigaren og cognac'en fik han overtalt mor til at gå med sig udenfor.

Det var en stille stjerneklar nat.

Puddersneen lå tykt på Humlebys tage - undtagen der, hvor der ikke var isoleret - sprøde julesalmer steg fra de små dannebrogsvinduer op imod himlen over Valby Bakke.

De kunne høre, at hussvampen gik til ro i den tørre frostklare nat.

Spurven sad stadig stum bag kvist. Men hvad var det? Uden for lågen lød en piben.

Der stod vovse med årets julegave i flaben. To små langørede sortbrogede hvalpe.

Og ovre fra Lundbyesgade lød den stolte fars potente bjæf ud i den stille julenat.

Det var endelig blevet jul i Humleby.

